

Nr 138.

Av herr **Persson i Falla m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts förslag* angående dyrtidstillägg åt befattningshavare i statens tjänst m. fl.

I statsverkspropositionen vid anmälan av för flera huvudtitlar gemensamma frågor föreslås att dyrtidstillägg åt befattningshavare i statens tjänst bestämmas att för budgetåret 1933/1934 utgå på grundval av ett indextal av 156, samt att de för innevarande budgetår gällande maximeringsföreskrifterna vinna fortsatt tillämpning under nästa budgetår. I enlighet med detta förslag skulle dyrtidstillägg utgå med 10 procent till befattningshavare med nyreglerad avlöning och med 28 procent till befattningshavare med oreglerad avlöning, allt i överensstämmelse med för innevarande budgetår gällande bestämmelser. Därvid är dock att märka, att levnadskostnadsindex, som vid dyrtidstilläggets fastställande i fjol stod vid 157, sedermera nedgått till 154 vid årsskiftet.

I en för hela vårt ekonomiska liv och för därav beroende folkgrupper så oerhört svår och pressande tid som denna, då utomordentliga och djupt ingripande åtgärder måste från statsmakternas sida vidtagas för att ge existensmöjligheter åt annars med nöd och kanske undergång hotade folkgrupper, då måste också alla bära sin anpart av folkets gemensamma bördor. Att vissa kategorier i samhället skola genom statsmakternas bestämmelser hållas oberörda av utvecklingens fall från ekonomisk högfloed till den djupaste depression, under det att folkets stora flertal blir hårt pressat, ofta ned till bristningsgränsen, kan ej vara väl förenligt med en demokratisk samhällsordning eller överhuvud med den samhällssolidaritet, som under alla förhållanden måste krävas, och detta desto mera i en tung och svår tid. Ur den synpunkten framstår regeringsförslaget i fråga om grunderna för dyrtidstillägget åt befattningshavarna i statstjänst i sin riktiga belysning. Att såsom här föreslagits en avsevärd grupp av medborgare skulle ej endast ha sina förmåner orubbade utan t. o. m. få sin reallön förhöjd i mån som depressionen allt hårdare trycker ned prisen på varor och nyttigheter och därmed också pressar ned de stora folkgrupper, som för sin existens äro beroende därav, är så orimligt, att det ej kan sakligt försvaras.

När den allmänna depressionen hösten 1931 framträdde med sådan styrka, att allvarliga svårigheter mötte det statliga budgetarbetet, var man också inom rätt vidsträckta tjänstemannakretsar beredd på en nedskärning av dyrtidstilläggen. Det blev därför ej mindre inom dessa kretsar än annars en överraskning, när 1932 års statsverksproposition grundade dyrtidstilläggen på ett indextal av 158, sedermera jämkat till 156. Inför de konsekvenser, som den alltjämt fortgående och allt svårare depressionen medfört för enskilda människor, för stora folklager, för kommunerna och för staten, måste de närmast berörda, befattningshavarna, finna det rimligt och folket i stort finna det ofrånkomligt att

dyrtidstilläggen nu jämkas till bättre överensstämmelse med rådande ekonomiska förhållanden, vilka såväl enskilda som statsmakterna måste anpassa sig efter.

Under mera normala ekonomiska förhållanden skulle otvivelaktigt den mest tillfredsställande anordningen vara att dyrtidstillägget gjordes rörligt och finge följa socialstyrelsens levnadskostnadsindex i huvudsaklig överensstämmelse med 1923 års grunder. Men i ett allmänt ekonomiskt nödläge, sådant som nu råder, bör ingen grupp stå helt utanför, när det gäller att bära upp de bördor, som tidens tryck pålägger vårt folkhushåll, och därför anse vi riktigt, att dyrtidstillägget grundas på ett indextal av 146.

Med stöd av vad sålunda anförts hemställa vi,

att dyrtidstillägg till befattningshavare i statens tjänst bestämmes utgå efter ett indextal av 146 och i övrigt enligt nu gällande bestämmelser.

Stockholm den 21 januari 1933.

Gunnar Persson.

P. M. Olsson.

John Jönsson.

T. V. Lundell.

David Larsson.

Ernst V. Olsson.
